

בעזרת השם יתברך

וועד העירוב

188 - 3 עמודים

**תשובה מהרה"ג ר'
פסח אליהו פאלק
שליט"א געיטסהעד
שבזמן הזה יש עוד הרבה
צירופים גדולים שאין לנו
רה"ר שיטת החזו"א,
צריכים ס' רבוא רגלי
עוברים באמצע כדגלי
מדבר עיי"ש.
שו"ת מחזה אליהו**

עזרי מעם ה' קושה שמים וארץ

ספר

שאלות ותשובות
מחזה אליהו

תשובות בהלכה ובירורי השיטות
על פי עומק מקור הדברים בש"ס ופוסקים

אשר חנן ה' את עבדו

פסח אליהו פאלק

גייטסהעד אנגליה

בני ברק

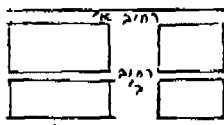
תשל"ט

ב) וכן משרת הדבר לקבל בסי' שביב ח"ל המהגר
 "הביא דלכא משום דרבי שלום או באינו יהודי
 מותר לתח לו או לשלוח לו פני איי (דהיינו לתח לו חפץ או מאכל
 אע"פ שיוצאנו לרשעים) והיי' לזכר מצוה כגון להוציא חתן
 מציתו בפסח" ונמצ' סיק י"א ח"ל "ואף דאשור לתח לאיי
 אם יודע שיוצא ההפלים מציתו לרשעים בשבת אף שלא
 בשליחות ישראל כ"ש כשהוא בשליחותו מי"א החיובי בכל אלו
 משום דלדין להרבה פוסקים אין לנו רשעים דלורייתא ואינו
 אלא שבות דשבות והחירו במקום מצוה או מפני דרכי שלום
 וכו"ב. ומי"א נ"ד לזכר בכל אלו שלא למסור ליד איי
 דיעשה הישראל עקירה דהא אפשר לנקט להאי שיקחנו
 בעלמא וכ"י ע"כ. וכל זה הוא מדברי הגי' ויפס' שם ובש"כ
 שם סיק י"ג ה"בוסף על דברי הבי' ח"ל "ואף דהרבה פוסקים
 פ"ל דגם לדין אוח' לן ר"ה. ע"פן שבות ע"י איי שמתקן שבות
 על המקולין ונפטר שלא ימסרו לידו אלא יקחנו בעלמא
 ופי' לטול סי' ש"ז ס"ה"ב ע"כ. וכן מוצא שם נמצ' סיק סי'
 שמתיר להביא הנשול לזכר סעודה שבת ואפילו דרך רשעים
 דין. וע"פ מי"א סיק נ"ט. הרי הדבר מוצא בהדיא להקל,
 שנגזג לאמירה לשרים מותר להחליטה בלי מקסוף לשמוך
 על הרבה ראשונים וס"ל ע"כ לרשעים דלורייתא. וא"כ
 נג"ד מותר הוא בלי ספק דהוי שבות דשבות לזכר מצוה.
 וכעת ראיתי שמקל נג"ד נפטר שרידי אש ח"ב סי' כ"א.
 ע"ש

ב.

הבדלים שיש בנרדלי האחרונים שאין לנו רשות הרבים דאורייתא

א) ובל זה נצטג לתשובתו כמו שהיו בימי קדם אבל נבדלי
יש עוד לרשעים גדולים דלא הוי רשעים דאורייתא
לכ"פ. ידוע עינת החיות עירובין סי' ק"ז סיק ה' ר' ו'
שכמלא סברא חדשה שאין רשעים דאורייתא נבדלי אפילו
בהכרעים בגדלים ביותר. שרי' כל שהוא עומד מרובע על
הפרץ הוי ככולו עומד אפילו הוי הפלגה יותר מטשר (דק
מדרבנן לא תחמין עממשיכ' מפלגה יותר מטשר) וא"כ ס"ל
דכל שהרחובות מוקפים מבנים משני צדי הרחוב וה"כ בדרך
כלל גדולים ורחבים יותר מהפלגה שפין בית לבית (ובפטר
שדרך כלל החרוץ כהנים מוקפות ממחילת עשר והחלניות
סמוכות זו לזו). נמצא משני צדי הרחוב כשני בתלים ארבעים
דמי. וזאת הוא הרחובות כלות וצולתו אל רחוב אחרת ששערה
לפניהן ואותו רחוב נגזים מגידה בשנים כבחים וחלירות והוי
כ"ש לה סתל גדול משני צדדיה (כ"ש שיש להרחובות שנכנסים
עליה). נמצא שהרחובות שנכנסות לתשובות הסוקיות הוי
כסחומות בסוף צרות השלישית שלכן יהיו כזה.

רחוב צ' מוקפת משני צדדיה
 מבנים ומתחמה ממוכס ע"י
 רחוב א' דרומים המחילה
 כאילו ממשיכות ופוגשות
 בבתים שצד שני של רחוב
 א'. ודיק. ולכן ס"ל שאפשר
 להחיר השעירות ע"י נ"ה"ם מאחר שצומח"א שאין הרחובות
 משולשות מקלה העיר עד ק"הו, ואין ע"ה"בן דין רשעים לכ"פ.

העיר או הכרוב מקום שששים רבוא נוקטים בו. והוא דעה
 רש"י עירובין (ו'): בהמ"ג סמ"ח הרא"ש פ"ק לעירובין ועוד
 כמה ראשונים וכמפורס' כל הגמורה ב"ר יעקב ב"ר אבא
 הלכה ב' שמי' ס"ז ד"ה שאין. וע"פ שנתב' מאוד לראשון
 שלא לשמוך על דעה אלו מחמת שהרמב"ם ר"מ רמב"ן רש"י
 וריטב"א ועוד כמה ראשונים לא ס"ל שיש חנאי כזה של
 ששים רבוא וס"ל דברוב ע"י אמה. כבר חל דין רשעים על
 הרחוב. אולם יש לזכר ע"פ הירוש' שלאחרי עיר על ידי
 עירוב צעקן שהיה מקפח מלר"ה הפחה, וזאת הפחה לא
 מהני להחיר עיר שיש בה דין רשות הרבים וכמפורס' בעירובין
 (ו'). ולחיי רבים ומבטלי מחילתא. ע"פ ש"ס ס"ד ס"ב. ולדעה
 ר' יוחנן כ"ו דין חורה דאין לזוה"ם בה להחיר רשעים דלורייתא.
 ולר' אלעזר הוי מדרבנן. ופי' בה"ל סי' שמי"ד ד"ה וזוה' וכו'
 שרוב הראשונים ס"ל כרי' דלוינו מחיר דבר חורה. ורק הרמב"ם
 סו"מ אפ"ל כ"ר אלעזר דהוי מדרבנן.

רע"ש בה"ל שאל"ה ד"ה ואחר וכו' שנועד זכרה על מהג
 הטובים שמתקיים על ט"ה"ם להחיר עירוב גדולה
 אפ"ס שהרבה ראשונים נבדלי אמתה כבר הוי רשעים דלורייתא
 ואפילו אין בו סי' רבוא אלא משום דמתקיים לזכר דעה
 הרמב"ם שנה"ם מחיר מן החורה אפילו רשעים דלורייתא.
 לכן ב"ריוף שחי הדעות דאין לנו רשות הרבים בזמן הזה ודעה
 הרמב"ם דזוה"ם מחיר מן החורה אפילו רשעים דלורייתא
 יש כבר להציק מהג הטובים שמקולים וכומתים על עירובין
 בעירוב גדולה. וידוע שכן הוא מנהג ישראל מזרי חרות
 להחיר עירוב קטנה וגדולה ע"י עירובין וכ"ש שהוא כיום
 בארץ ישראל ואנחנו נפטר ועוד כמה עירובות. ולפי' הוי ק"י
 שנגזג לאמירה לשרים יש לשמוך דאין לנו רשות הרבים
 דאורייתא. דמה אף במקום דהוי אשור דלורייתא על הולכה
 ע"י ישראל (אם האמת הוא דהוי רשעים ולחיי רבים ומבטלי
 מחילתא) סומכים על הדעות המפורסות ששים רבוא ק"י
 שנגזג לאמירה לשרים יש לשמוך ע"י דאין לנו רשעים
 דאורייתא והולחתו ע"י עכ"רם הוי שבות דשבות במקום מצוה.
 וא"כ שגזון הוא שמהג הולכה ישראל לא יחלף לה לבגזון
 בעל מי"א נבדלי שם שנסמוך על צ"רף זה וכלשונו שם
 "ומי"א לוח' דין כבשה היא דרוב הפוסקים בעלמא כ"ר יוחנן
 דכלל דלוח' נבגלות יש חיוב חטאת וגם קולא זו שאין לנו
 רשעים בלא ששים רבוא הרבה ראשונים פליגי עליה. וע"כ אף
 דאין למחוח ביד הטובים שבהו להקל אבל בעל נפש ויתמר
 לעלמו כי יש כזה גרלה דחיוב חטאת ויכ"ב ב"ה בית מלא"ה
 עכ"ל. ומי"א פטר' שר' משום גרלה דחיוב חטאת חושש כן
 אבל באמירה לשרים דהוי ודול' דהוי וד"ב כ"ה יש לשמוך על
 דעה הרבה ראשונים דאין לנו רשעים בזמן הזה. דלא גרע
 מספק דרבנן לקולא ובפטר דהוי לזכר מצוה. ועוד דדעה
 המ"א ב' שמי' סיק ו' והע"מ סיק ר' הוי דהעיקר לדינא
 הוא דנע"מ סי' רבוא. וכן פירשו דעתה המהר"ם ע"י ס"ה.
 ופי' ב"ר סי' שמי' סיק י"ד לרשעים דכ"ל שבלחמיה א"ן
 לשמוך על דעה המ"א והע"מ דאין לנו רשעים דלורייתא אבל
 לזכר ע"י ספק אחד מותר לשמוך עליהם. (ודבריו מוכחים
 להלכה בבב"ל סי' שמי' ס"ז ד"ה שאין ששים) אי"כ מוצא
 דהוי להכ"ם ספק השקול וב"ריוף עוד ספק הוי ס"ם בדלורייתא
 ומחר, וא"כ הוי כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש כ"ש
 ומחר. וע"ש.